

Gloria Lieurici

Povești minunate de noapte bună

Ilustrații de Martina Matos

Cuprins

Gloria Licurici – aceasta sunt eu	11
O noapte cu adevărat deosebită	14
Ziua strălucirii	23
O mare dorință	35
Lumea văzută de sus	44
Despre zbor și sclipire	56
Excursie în lumea oamenilor	66
Terapie cu lumină pentru ariciul Emi	78
Povești despre strălucire	85
Plimbarea de noapte și concertul broaștelor	97
Prietenii magici	109
Cântecul Gloriei	123

Gloria Licurici – aceasta sunt eu

Bună, eu sunt Gloria. Gloria Licurici, ca să fiu mai exactă. Ziua dorm, dar seara, când se întunecă, iar cele mai multe animale și copiii oamenilor merg la culcare, eu mă trezesc. Odată ce mă trezesc, simt furnicături peste tot, mă cuprinde o căldură plăcută și corpul meu începe să strălucească. Atunci îmi doresc un singur lucru: să mă avânt în noapte.

Mă pricep destul de bine să luminez, cam în toate culorile și chiar la comandă. Fratele meu geamăn, Victor, nu poate să lumineze aşa de bine ca mine, dar știe să zboare. Cea mai mare dorință a mea este să învăț și eu să zbor. Din păcate, femelele din specia licuricilor nu pot să facă asta. Victor a încercat deja să-mi dea lecții de zbor, dar fără rezultat.

Odată am căzut cu capul în lac, și apa a fost aşa de rece, că abia am putut să mai luminez. A trebuit să stau zile întregi în pat, răcită și cu febră. Din fericire, mama mea este o doctoriță foarte pricepută. Lângă ea, știi că ești mereu pe mâini bune.

Ea ajută toate animalele din pădure, care sunt bolnave sau care s-au rănit. Pe lângă asta, știe să facă cel mai bun suc de margarete din întreaga lume! De asta avem nevoie noi, licuricii, ca să putem străluci toată noaptea.

Tatăl meu, Filip, crede că semăn cu mama, pentru că vreau mereu să ajut toate animalele care au diverse probleme. Dar mai spune și că ar trebui să nu mă mai las așa ușor distrașă și să mă ocup mai mult de școală. Trebuie să știți că el este profesor la școala noastră din pădure.

Mama, tata, Victor și cu mine locuim într-o pădure minunată, la marginea orașelului Trandafiroz. Noi o numim Pădurea Strălucitoare, pentru că în ea locuiesc foarte mulți licurici. Locuința noastră mică și confortabilă este ascunsă într-un tei bătrân. O scară lungă și spiralată urcă de-a lungul trunchiului până la aceasta.

În Pădurea Strălucitoare avem tot ceea ce noi, licuricii, ne putem dori: copaci bătrâni, fermecăți, cele mai gustoase fructe, un lac de un albastru sclipitor, acoperit de nuferi uriași și în care se pot vedea cele mai frumoase apusuri de soare! Pentru mine totul este absolut magic aici! și apoi mai este și micul oraș Trandafir Roz, unde locuiesc oamenii. Din păcate, nu am văzut încă niciun om, dar Victor mi-a povestit deja despre ei. Datorită faptului că știe să zboare, a avut ocazia să-i întâlnească. Pentru mine, drumul pe jos până în oraș este mult prea lung. Aș fi pe drum întreaga noapte, și acest lucru nu este cu puțință, pentru că, înainte să se lumineze de ziua, când oamenii și majoritatea animalelor se trezesc, noi, licuricii, mergem la culcare.

De la Victor știu că mai toți copiii se tem de întuneric. În cazul licuricilor nu este așa. Avem mereu cu noi lanterna, care este practic deja instalată. De aceea, eu nu știu ce înseamnă întunericul beznă. Pot ajuta, astfel, în întuneric, animalele care nu luminează singure. Ador să merg noaptea prin pădure. E așa de palpitant să experimentezi tot ce și se iubește în cale!

○ noapte cu adevărat deosebită

— *G*looooriaaaaa, trezireal!

Mmmmh – dar ce miroase aşa bine? Dinspre bucătărie se ridică o aromă minunată şi vine direct spre nasul meu. Mă târăsc de sub pătura mea moale şi confortabilă făcută dintr-o frunză de tei şi deodată încep să simt furnicături şi gădilături.

Este timpul pentru un „mic dejun întârziat”, aşa numim noi, licuricii, prima noastră masă după ce ne trezim. Mă reped în bucătărie. Lângă sucul de margarete, astăzi avem o prăjitură cu mure, delicios de dulce, şi covrigei de casă cu alune. Ador prăjitura cu mure, dar cel mai mult îmi plac fragile.

Mă aşez pe unul dintre scaunele de lemn, lângă mama și fratele meu geamăn, Victor, la masa care e deja pregătită. Tata este în drum spre școală, acum; vrea să ne pregătească ceva pentru orele de vineri. Din fericire, noi, licuricii, mergem doar o zi pe săptămână la școală. Pe mine nu mă încântă chiar tot ce facem acolo. Să socotim, de exemplu. Însă îmi place să inventez povești. Iau mușcături mari din prăjitura cu mure și beau pe nerăsuflate sucul de margarete.

Așa, gata cu „micul dejun întârziat“! Luminez puternic cu galben. Plină de energie, sar în toate părțile, în fața lui Victor.

— Victor, astă-seară o să zburăm împreună?

Uneori, Victor mă ridică pe umerii lui și ne avântăm prin Pădurea Strălucitoare. Îmi place foarte mult, însă devin cam grea pentru el destul de repede, și, din păcate, nu putem parcurge în zbor distanțe prea mari.

— Nu pot, azi am curs de zbor. Vino și tu, răspunde Victor.

Chiar nu voiam să aud de la el un astfel de răspuns!

— Oh, nuuu, am încercat deja de mii de ori să zbor și nu reușesc deloc. Poți să nu participi la acest curs?

Victor scutură din cap cerându-și scuze, ieșe pe ușă, ajunge pe terasă, ne face cu mâna și se îndepărtează fluturând din aripi. Ce păcat!

Pentru că prietena mea Clara s-a mutat, din păcate, departe de aici, împreună cu părinții ei, acum hoinăresc singură prin Pădurea Strălucitoare cât timp Victor e la cursul de zbor.

Îi dau mamei un pupic, ies pe ușa casei și o iau în jos pe trepte lungi și spiralate. Sunt curioasă ce o să experimentez astăzi.

— Buuunăăă! Mă aude cineva? răsună o voce puternică în pădure. Sunt aici, jos, pe lac. Bună! Poate să mă ajute cineva?

Hei, cineva are nevoie de ajutor. Vocea parea disperată.

— Vin! strig eu tare și mă grăbesc către lac. Între timp, încerc să luminez foarte tare. Când cineva are nevoie de ajutorul meu, sunt mereu acolo. De exemplu, nu pot suporta să-l văd pe Victor trist. Atunci fac tot ce stă în puterea mea de licurici să-l încurajez.

În timp ce mă apropii de malul lacului, fredonez. Ador cântecele cu rime:

Eu sunt Gloria, am un luminos spot,
Să zbor nici că pot,
Însă ajut pe unde se poate,
Astfel tuturor le merge mai bine-n toate.

Atunci văd ceva care sclipește. Or fi stelele care se oglindesc în apă noaptea?

Dar azi nu s-au văzut stelele pe cer, a fost mult prea înnorat. Altminteri, poți vedea stelele în apă. Dar nu aşa turcoaz. Când mă apropii mai mult, observ o micuță libelulă.

Stă pe o frunză de nufăr, aproape de malul apei.
Mă vede și ea și clipește repede speriată.

- Dar ce lumină! Ai putea să stingi lanterna?
- Nu am nicio lanternă, răspund eu. Dar pot să încerc să strălucesc mai puțin.
- Ești un licurici?
- Păi, clar, nu se vede? Sau ești oarbă ca o cărtiță? o întreb pe libelulă și mă apropii încet de ea. Din fericire, nuferii cresc până la malul apei și am putut astfel să sar de pe o frunză pe alta. Libelula era minunată, avea aripi lungi și elegante și corpul îi strălucea, în lumina mea, într-o nuanță superbă de turcoaz.
- Din păcate, chiar nu văd prea bine. La aterizarea pe lac mi-au sărit ochelarii de pe nas. Poți să mă ajuți, te rog, să-i cauti? mă întreabă libelula.
- Ce și-au căzut?

— Ochelarii. Sunt făcuți dintr-o sticlă specială, prin care poți vedea mai bine. Unchiul meu mi i-a făcut, din niște cioburi. Apropo, eu sunt Lily Bel.

— Și eu sunt Gloria Licurici! Lily îmi întinde una din mânușele ei elegante și i-o scutur cu veselie. Așa, și acum hai să-ți căutăm achelorii, îi spun și luminez mai tare. Să sperăm că nu au căzut în apă.

Lily mă privește încurcată.

— Achelorii? Vrei probabil să spui OCHELARII?!

— Exact, asta vreau să spun, Bely!

Libelula râde.

— Lily. Mă cheamă Lily, nu Bely.

Uneori, silabele se răsucesc pur și simplu, când îmi ies din gură. Chiar n-am nicio idee de ce se întâmplă asta. Victor râde mereu de mine, pentru că treaba asta i se pare extrem de amuzantă.